

Sygn. akt II AKa 183/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Rydzewski

Sędziowie: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

SSO del. Marta Gutkowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błażejaka

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 r.

sprawy

R. W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt **II K 121/13**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1) **K. K.** stanęła pod zarzutem tego, że:

w okresie od połowy 2012 roku do czerwca 2013 roku w T. przy ulicy (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzieliła pięciokrotnie środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości około 1,5 grama każdorazowo za kwotę za każdym razem od 20 do 30 zł małoletniemu K. M.,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

2) **P. K.** stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 12 czerwca 2013 roku w T. przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał przy sobie znaczną ilość środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości 26,99 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w okresie od połowy 2012 roku do czerwca 2013 roku w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił co najmniej pięciokrotnie małoletniemu K. M. środki odurzające w postaci amfetaminy w ilości za każdym razem około 1,5 grama każdorazowo za kwotę 20-30 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

III. w okresie od stycznia 2013 roku do czerwca 2013 roku w T., wbrew przepisom ustawy, udzielił co najmniej pięciokrotnie M. W. środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości za każdym razem około 1 grama,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

3) **R. W.** stanął pod zarzutem tego, że:

w okresie od stycznia 2013 roku do czerwca 2013 roku w T., wbrew przepisom ustawy, wprowadzał do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości około 250 gram sprzedając je co najmniej pięciokrotnie P. K. i K. K. za każdym razem po 50 gram za kwotę po 500 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

4) **K. M.** stanął pod zarzutem tego, że:

w okresie od stycznia 2013 roku do 13 czerwca 2013 roku w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił co najmniej dwudziestokrotnie małoletniemu P. W. (1) środek odurzający w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 20 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 300 zł oraz amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 1 gram za kwotę 20 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

5) **P. W. (1)** stanął pod zarzutem tego, że:

w okresie od stycznia 2013 roku do 13 czerwca 2013 roku w T., udzielił co najmniej dziesięciokrotnie małoletniemu M. G. środek odurzający w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 5 gram, każdorazowo nie mniej niż 0,5 grama,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

6) **P. W. (2)** stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 13 czerwca 2013 roku w T. przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał 6 szt. woreczków strunowych z zawartością środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 2,47 gram netto,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dniu 13 czerwca 2013 roku w T., w miejscu zamieszkania przy ulicy (...) wbrew przepisom ustawy posiadał 10 szt. Woreczków strunowych z zawartością środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 4,15 gram netto,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w czerwcu 2013 roku w T., przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej co najmniej trzykrotnie udzielił małoletniemu K. M. i P. W. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości za każdym razem nie mniej niż 0,5 grama za kwotę każdorazowo nie mniej niż 15 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 6 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. II K 121/13:

I. Oskarżonego **R. W.** uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że należało go opisać w następujący sposób:

w okresie od stycznia 2013r. do 7 czerwca 2013r. w T., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U zNr 175, poz. 1485z późn. zm. - dalej zwaną ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 250 gram, przekazując ją w opisanym wyżej okresie co najmniej pięciokrotnie - w partiach po co najmniej 50 gram o wartości po 1000 zł - P. K. i K. K. w celu jej zbycia, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwudziestu) złotych.

II. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego **R. W.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 2000 (dwóch) tysięcy złotych osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu **R. W.** okres tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 23 czerwca 2013 r. do dnia 11 września 2013 r.

IV. Oskarżoną **K. K.** uznano za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, z tym ustaleniem, że należało go opisać w następujący sposób:

w okresie od kwietnia 2013r. do 11 czerwca 2013r. w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, przewidując, że K. M. jest małoletni i godząc się z tym, co najmniej pięciokrotnie odpłatnie udzieliła mu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, każdorazowo w ilości co najmniej 1 grama za cenę 20 złotych za gram, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 60 § 4 i § 6 pkt 2 k.k., na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonej **K. K.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 100 (stu) złotych osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

VI. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono wobec **K. K.** na 3 (trzy) letni okres próby i na ten czas oddano ją pod dozór kuratora sądowego.

VII. Oskarżonego **P. K.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, to jest przestępstwa z art.62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w punkcie VII wyroku, orzeczono wobec oskarżonego **P. K.** przepadek umieszczonej w dwóch woreczkach foliowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 25,47 gramów netto przechowywanej w Magazynie (...) w B. i zarządzone jej zniszczenie.

IX. Oskarżonego **P. K.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że należało opisać go w następujący sposób:

w okresie od stycznia 2013r. do 11 czerwca 2013r. w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, przewidując, że K. M. jest małoletni i godząc się z tym, co najmniej kilkakrotnie odpłatnie udzielił mu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, każdorazowo

w ilości conajmniej 1 grama za cenę 20 złotych za gram, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k., na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

X. Na podstawie art. 45 § 1 k.k., w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane mu w punkcie IX wyroku orzeczono wobec oskarżonego **P. K.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

XI. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane mu w pkt IX wyroku, orzeczono wobec oskarżonego **P. K.** przepadek wagi elektronicznej, 41 sztuk woreczków strunowych, metalowego pudełka koloru niebieskiego zapisanych w wykazie dowodów nr (...), na karcie 223 akt.

XII. Oskarżonego **P. K.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że należało opisać go w następujący sposób:

w okresie od stycznia 2013 r. do 7 czerwca 2013 r. w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, co najmniej pięciokrotnie nieodpłatnie udzielił M. W. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 5 gramów, to jest przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec **P. K.** w punktach VII, IX, XII wyroku, wymierzono mu łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIV. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono wobec **P. K.** na 4 (cztery) letni okres próby i na ten czas oddano go pod dozór kuratora sądowego.

XV. Na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązano **P. K.** do poddania się leczeniu z uzależnienia od amfetaminy w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, w terminie 7 (siedmiu) dni od uprawomocnienia się wyroku.

XVI. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 i 4 k.k. zobowiązano **P. K.** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby co najmniej raz w miesiącu oraz do kontynuowania pracy zarobkowej.

XVII. Oskarżonego **K. M.** uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że należało opisać go w następujący sposób:

w okresie od drugiej połowy stycznia 2013r. do 11 czerwca 2013r. w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wiedząc że P. W. (1) jest małoletni, trzydziestokrotnie udzielił mu odpłatnie środka odurzającego w postaci marihuany każdorazowo w porcjach po 0,5 grama za cenę po 15 złotych oraz jeden raz udzielił mu odpłatnie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1 grama za cenę 20 złotych, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, po zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XVIII. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego **K. M.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 470 (czterystu siedemdziesięciu) złotych osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

XIX. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono wobec **K. M.** na 3

(trzy) letni okres próby i na ten czas oddano go pod dozór kuratora sądowego.

XX. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1, 4 i 5 k.p.k. zobowiązano oskarżonego **K. M.** do informowania kuratora sądowego co najmniej raz w miesiącu o przebiegu okresu próby, do kontynuowania nauki, do powstrzymania się od używania środków odurzających i substancji psychotropowych.

XXI. Oskarżonego **P. W. (1)** uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że należało opisać go w następujący sposób:

w okresie od drugiej połowy stycznia 2013r. do kwietnia 2013r. w T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wiedząc że M. G. jest małoletni, dziesięciokrotnie udzielił mu odpłatnie środka odurzającego w postaci marihuany każdorazowo w porcjach po 0,5 grama za cenę po 15 złotych, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 2 w zw. art. 59 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 34 § 1 i 2 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

XXII. Na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k. zobowiązano oskarżonego **P. W. (1)** do kontynuowania nauki oraz do powstrzymania się od używania środków odurzających.

XXIII. Uznając, że zachowania opisane w punktach I i II aktu oskarżenia stanowią jeden czyn, uznano oskarżonego **P. W. (2)** za winnego tego, że: w dniu 13 czerwca 2013 r. w T., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości łącznej 6,62 gramów, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

XXIV. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w punkcie XXIII wyroku, orzeczono wobec oskarżonego **P. W. (2)** przepadek 16 woreczków z zawartością suszą roślinnego stanowiącego środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze 2,68 gramów netto przechowywaną w Magazynie (...) w B. i zarządzono ich zniszczenie.

XXV. Oskarżonego **P. W. (2)** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że należało opisać go w następujący sposób:

w okresie od 29 maja 2013r. do 13 czerwca 2013r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wiedząc że K. M. i P. W. (1) są małoletni, co najmniej trzykrotnie udzielił odpłatnie każdemu z tych małoletnich środka odurzającego w postaci marihuany, każdorazowo w porcjach po 0,5 grama za nieustaloną cenę, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 2 w zw. art. 59 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 34 § 1 i 2 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

XXVI. Na podstawie art. 45 § 1 kk, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane mu w punkcie XXV orzeczono wobec oskarżonego **P. W. (2)** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 90 (dziewięćdziesięciu) złotych osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

XXVII. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych wobec **P. W. (2)** w punktach XXIII i XXV wyroku, wymierzono mu łączną karę 7 (siedmiu) miesięcy ograniczenia

wolności z obowiązkiem wykonywania 20 (dwudziestu) godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w stosunku miesięcznym.

XXVIII. Na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k. zobowiązano oskarżonego **P. W. (2)** do kontynuowania nauki i powstrzymania się od używania środków odurzających.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych i kosztów obrony z urzędu.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego R. W. w części dotyczącej tego oskarżonego, w całości. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności:

a) art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że Sąd przyjął wbrew ustawie, iż 250 gramy amfetaminy są ilościami znacznymi;

2) obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- całkowitą dowolność w ustaleniu, że oskarżony handlował amfetaminą, gdzie z materiału dowodowego, w żadnym momencie nie wynika czym de facto miał handlować oskarżony W.,
- przypisanie oskarżonemu W. sprzedaży oskarżonemu K. narkotyku w ilości 250 gram, gdzie na poparcie niniejszej tezy Sąd dysponował tylko oświadczeniem K.,
- pogwałcenie zasady domniemania niewinności - „oskarżony nie przekonał Sądu, iż nie dopuścił się zarzucanego mu czynu” (strona 13 uzasadnienia);

b) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74§1 k.p.k. poprzez bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień małżonków K., przy jednoczesnej odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. pomimo, iż przeprowadzone przez Sąd dowody potwierdziły podnoszone przez niego kwestie.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego R. W. od zarzucanych mu czynów oraz o zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego była oczywiście bezzasadna i, jako taka, na uwzględnienie nie zasługiwała.

Sąd Apelacyjny w granicach środka odwoławczego (art. 433 § 1 k.p.k.) lub też w zakresie szerszym, w wypadkach określonych w ustawie (art. 454 § 1, art. 435, art. 440 k.p.k.) zobowiązany jest do kontroli prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sąd pierwszej instancji zwłaszcza do kontroli - czy przekonanie organu a quo wysnute zostało z wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.) i czy przy ocenie dowodów uwzględnione zostały wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy rozumowanie sądu jest rozumowaniem poprawnym pod względem logicznym, a więc czy nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności, a w razie zaś nie rozstrzygnięcia przez Sąd określonych kwestii z powodu nie dających się usunąć wątpliwości - czy istniały realne możliwości ich usunięcia i rozstrzygnięcia przez przeprowadzenie innych dowodów, prawidłową ocenę dowodów już przeprowadzonych, lub też w drodze logicznego rozumowania z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego sygn. akt I KR 140/79, OSNPG 1980/72). W końcu czy uzasadnienie zawiera wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i czy wskazuje, dlaczego dany pogląd prawny Sąd uznaje za trafny i z jakich powodów, a dlaczego odrzucił inne, rysujące się

możliwości zakwalifikowania danego czynu względnie czynów z innych przepisów Kodeksu karnego albo innej ustawy karnej.

W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy powyższym wymaganiom sprostał. W sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Ustalenia faktyczne Sądu nie wykraczały poza granice swobodnej oceny dowodów. Poczynione zostały na podstawie szerokiej i wyjątkowo wnikliwej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazywała błędów natury faktycznej czy też logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, wynikającymi z treści art. 7 k.p.k. Trafność ustaleń i rozważań Sądu Okręgowego nie może więc budzić wątpliwości. W uzasadnieniu - z pełnym respektem dla normy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - Sąd Okręgowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wywodząc z nich słuszne wnioski - tak co do winy oskarżonego R. W., jak i przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. (wskazując przy tym dlaczego uznał, że 250 gram narkotyku w postaci amfetaminy jest ilością znaczną), a także wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny.

Mając to na uwadze i odnosząc się do apelacji obrońcy, dotyczących rażących naruszeń przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść wyroku należy stwierdzić, iż są to zarzuty chybione i miały one charakter głównie polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń Sądu I instancji.

Całkowicie niezasadnie obrońca odwołuje się do naruszenia w tej sprawie przez Sąd a quo art. 4 k.p.k. (zasady obiektywizmu) oraz art. 5 § 2 k.p.k. (reguły dowodowej in dubio pro reo), a także art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k.

Wskazać należy, że art. 4 k.p.k. formułuje naczelną zasadę procesu karnego o charakterze dyrektywy ogólnej - zasadę obiektywizmu, adresowaną do organów procesowych, a wyrazem jej przestrzegania jest m.in. dokonanie prawidłowej oceny dowodów z uwzględnieniem tych, które przemawiają na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Tak też w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy postąpił, rozważając całokształt zebranych dowodów, zarówno tych przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a rzeczą dalszą jest ich ocena pod kątem dania wiary lub nie.

Nieporozumieniem jest także stawianie Sądowi a quo zarzutu naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. Obrońca stawiając tego rodzaju zarzut w istocie kwestionuje przeprowadzoną przez Sąd meriti ocenę dowodów, przy czym nie wskazał właściwie żadnych okoliczności, które tę ocenę by podważały. Przedstawiona zaś przez niego ocena jest jedynie przeciwstawną Sądowi a quo, jednostronną oceną i w dodatku wyrwaną z kontekstu, pomijającą wszystkie te okoliczności, które sugerowane przez niego oceny i wnioski obalałyby. Przykładem wrywkowej oceny materiału dowodowego jest przytaczanie przez skarżącego, wyrwanego z kontekstu uzasadnienia zdania, cyt. „oskarżony nie przekonał Sądu, iż nie dopuścił się zarzucanego mu czynu” (str. 13 uzasadnienia). Tymczasem z treści całego uzasadnienia wynika, iż Sąd meriti, powyższego stwierdzenia użył w kontekście oceny tej części wyjaśnień oskarżonego, gdzie argumentował, iż cyt. „nie byłby na tyle nierozsądny aby w trakcie trwania jednego postępowania karnego dotyczącego narkotyków, dopuszczać się kolejnego przestępstwa tego samego rodzaju”. A zatem dokonanie przez Sąd meriti takiej właśnie oceny - poprzez użycie stwierdzenia wyżej cyt. - tej części wyjaśnień oskarżonego jawi się jako całkowicie uprawnione, skoro R. W. będąc w przeszłości karany m. in. za przestępstwo przeciwko mieniu tj. z art. 278 § 3 k.k. (w sprawie II K78/01 Sądu Rejonowego w Kluczborku), ponownie dopuścił się przestępstw tego samego rodzaju tj. z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k., za które został skazany w sprawie w sprawie VIII K 1314/03 Sądu Rejonowego w Toruniu. Na kanwie tego zarzutu należy też stwierdzić, że nie mówił prawdy oskarżony także wówczas, kiedy twierdził, że w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został skazany tylko za posiadanie 1,12 grama marihuany. Tymczasem z treści wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 marca 2013r. w sprawie VIII K 1314/03 wynika, że został skazany nie tylko za posiadanie marihuany, ale także innego środka odurzającego w postaci haszyszu, w ilości aż 35,63 grama.

Nie ma też żadnych podstaw do przyjęcia, iż Sąd a quo zignorował wskazania wynikające z art. 5 § 2 k.p.k. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatrują się w sprawie

wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środку odwoławczym. O złamaniu dyrektywy in dubio pro reo nie można mówić w sytuacji, w której sąd dokonując oceny dwóch przeciwstawnych wersji dowodowych (a taka sytuacja zaistniała w realiach tejże sprawy), wybiera jedną z nich, należycie, stosownie do wymogów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wybór ten uzasadniając. Gdyby tak tę regułę procesową rozumieć, jak czyni to w apelacji skarżący, to zawsze prowadziłyby ona do legalnej oceny dowodów (którą wszak polski proces karny odrzuca) i pozbawiałaby sąd jego naturalnych prerogatyw, uniemożliwiając mu w ten sposób dochodzenia do prawdy materialnej. Zatem o naruszeniu powołanego przez skarżącego przepisu można by mówić dopiero wówczas, gdyby Sąd orzekający powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, bądź wówczas, gdyby takie wątpliwości powinien był powziąć. Zapomina o tej oczywistej prawdzie autor apelacji. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się więc nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego R. W. w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Sam skarżący także - poza podważaniem i przy tej okazji wartości dowodowej wyjaśnień P. K. i K. K. - ich w apelacji nie wskazał. Sąd I instancji stwierdził to sprawstwo przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Mając to na uwadze i odnosząc się szczegółowo do zarzutów obrońcy oskarżonego R. W. należało stwierdzić, że podniesiony zarzut naruszenia przepisów k.p.k., sprowadzający się do przypisania sprawstwa oskarżonemu R. W. w dokonanym przestępstwie z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie był trafny. W szczególności nie udało się obrońcy wykazać, by Sąd pierwszej instancji dopuścił się istotnych uchybień w ocenie wyjaśnień P. K. i K. K..

Należy też stwierdzić, iż bezdyskusyjnym jest, że podstawowym dowodem, który przesądził o uznaniu oskarżonego R. W. za sprawcę przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii były właśnie wyjaśnienia małż. P. i K. K., umownie określane jako pomówienie.

W tym miejscu godzi się podnieść, że pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszych z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony zapierając się własnej winy pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie danego czynu i w ten sposób dąży do ekskulpowania własnej osoby. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznając się do winy, twierdzi jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W realiach tejże sprawy mamy do czynienia z drugim rodzajem pomówienia, co również wynika z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest takim, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną osobę, powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i konsekwentne albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (zob. OSNKW 1970, z. 4-5, poz. 46).

Sąd Apelacyjny dzieląc powyższy pogląd, stoi na stanowisku, że w obu wskazanych rodzajach pomówienia dyrektywą naczelną oceny takiego dowodu jest zasada swobodnej oceny dowodów uzupełniona wskazaniem celowościowymi, nakazującymi szczególną skrupulatność w jego ocenie i należytą staranność w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych. Sąd orzekający wymaganiom tym sprostał, jak i nie wykroczył poza reguły określone w zasadzie swobodnej oceny dowodów. Wyjaśnienia współoskarżonych P. i K. K. zostały szczegółowo przeanalizowane i ocenione przez Sąd meriti (na str. 7-13 uzasadnienia). Ocena ta jako skrupulatna i zdaniem organu ad quem prawidłowa, zasługuje na pełną akceptację. Uwagę należy zwrócić przede wszystkim na to, że uznanie przez Sąd Okręgowy wyjaśnień P. i K. K. za wiarygodne w zakresie udziału oskarżonego R. W. w przypisanym mu czynie, wynikało nie tylko z wnikliwej oceny wyjaśnień każdego z oskarżonych, ale także we wzajemnym ich powiązaniu, ponadto oceniał je również przez pryzmat pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci: wyjaśnień oskarżonego K. M., zeznań świadka M. W., a także opinii biegłego z zakresu badań chemicznych, protokołów: przeszukania P. K. i jego mieszkania, a także protokołu oględzin rzeczy przy nim znalezionych, w tym oględzin telefonu komórkowego i danych w nim ujawnionych - w tym smsów (k. 3-5, 6, 46-48, 8-9, 12-15),

przeszukania K. K. (k. 21-23), zatrzymania P. K. i K. K. (k. 2, 17); wywiadów środowiskowych kuratora sądowego dotyczących oskarżonych K. K. i P. K. (k. 529,528,526).

Obrońca nie dokonując przy tym całościowej oceny wyjaśnień P. i K. K. we wzajemnym ich powiązaniu, jak i w powiązaniu z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami - nie dostrzegł tego, że oskarżeni P. i K. K. składali swoje relacje z przebiegu zdarzenia kilkakrotnie, przedstawiając za każdym razem taki sam jego przebieg, w których opisywali swoje oraz R. W. działania, a które w przeważającej mierze znalazły właśnie potwierdzenie w dowodach powyżej wskazanych. Prawidłowo zatem organ a quo przydał wszystkim tym dowodom walor wiarygodności, albowiem dowody te wzajemnie uzupełniały się i były ze sobą zbieżne.

Przede wszystkim, Sąd orzekający miał na uwadze to, że P. K. i K. K. od samego początku przyznawali się do popełnienia przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konsekwentnie wskazując na R. W., jako dostawcę amfetaminy. Przy czym, na wszystkich etapach postępowania karnego składali szczegółowe wyjaśnienia o takiej samej treści, gdzie skupiali się głównie na okolicznościach dotyczących znajomości z oskarżonym R. W. ps. (...), który amfetaminę im dostarczał - w jakiej ilości, w ilu porcjach i po jakiej cennie, a w szczególności jak wyglądała forma płatności. Konsekwentnie przyznawali się także do dalszej odsprzedaży narkotyków, by w ten sposób zdobywać środki na utrzymanie siebie oraz rodziny, wskazując przy tym osoby, które amfetaminę od nich kupowały. Ponadto P. K. wyjaśniał także, jaką ich część przeznaczal na swoje potrzeby albowiem był czynnym narkomanem, co wprost wynikało z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (na k. 529, 528 - wywiady środowiskowe kuratora sądowego dotyczące oskarżonych P. K. i K. K.).

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd meriti trafnie argumentował, że oskarżony P. K. w swoich wyjaśnieniach wskazywał nie tylko na R. W. (używając jego pseudonimu (...)), jako dostawcę amfetaminy, ale wskazywał też na mężczyznę o pseudonimie (...), od którego również amfetaminę kupował. Wskazywał także na kolejnego dostawcę narkotyków - mężczyznę z którym miał kontakt przez swojego kolegę R. P.. Nie można zatem zgodzić się z zarzutem obrońcy, że Sąd pierwszej instancji w sposób mało wnikliwy oceniał wyjaśnienia P. K., bowiem nie dostrzegal, że mając konflikt z oskarżonym R. W. tylko jego pomawiał o handel narkotykami. Przy czym należy podkreślić, że z pewnością wyjaśnienia P. K. nie zostały podważone za pomocą wyjaśnień R. W., które sprowadzały się wyłącznie do twierdzenia, że tylko jego wyjaśnienia polegały na prawdzie, że P. K. kłamie, bo miał powód do pomówień (rzekomo podejrzewał oskarżonego o romans z jego żoną tj. oskarżoną K. K.) i konsekwentnie odmawiał udzielania odpowiedzi na pytania.

W kontekście powyższych okoliczności Sąd Okręgowy zasadnie stwierdził, że P. K. i K. K., przyznając się do winy i opisując przebieg przestępstwa, dokonali przede wszystkim samooskarżenia, a więc obciążali nie tylko R. W., ale przede wszystkim siebie i siebie nawzajem. Co więcej, oskarżony P. K. oprócz oskarżonego R. W. w swoich wyjaśnieniach ujawnił także szereg innych osób, w tym swoich kolegów i sąsiadów, którym sprzedawał narkotyki lub udzielał ich nieodpłatnie, co również dla nich mogło rodzić konsekwencje w postaci oskarżenia (choćby o posiadanie narkotyków). Tym bardziej, na co trafnie wskazywał organ a quo, w tejże sprawie w przypadku oskarżonego K. M. (który był sąsiadem małż. K.) tak faktycznie się stało, bowiem doprowadziło do jego skazania z art. 59 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Współoskarżeni małż. P. i K. K. nie są wprawdzie osobami bezstronnymi, ale istotne jest to, że w sprawie nie ujawniły się żadne inne okoliczności - poza wskazywanym przez oskarżonego rzekomym romansie z K. K. (o czym będzie jeszcze mowa poniżej), a także takie nie zostały podniesione w apelacji obrońcy - które wskazywałyby, iż bezpodstawnie obciążają R. W.. Co więcej, jak słusznie wskazywał Sąd meriti, małż. P. i K. K. dobrze znali oskarżonego, wiedzieli, że w środowisku ma pseudonimu (...), utrzymywali z nim dobre relacje (R. W., celem sfinalizowania sprzedaży narkotyku, bywał w ich mieszkaniu, a także P. K. chodził w tym celu do miejsca zamieszkania oskarżonego W.). Co więcej, R. W. i P. K. darzyli siebie dużym zaufaniem albowiem zapłata za poszczególne partie narkotyków nie następowała od razu, lecz dopiero po dalszej sprzedaży narkotyku przez P. K.. R A zatem oskarżeni K. nie byli z R. W. skonfliktowani i nie mieli żadnego powodu aby go bezpodstawnie pomawiać. W sposób oczywisty i te sposprzeżenia prowadzą do wniosku, że wyjaśnienia współoskarżonych K. są wiarygodne i mogą stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych.

Przypomnieć jednocześnie należy, że wspomniany dowód w postaci pomówienia współoskarżonego jest takim, który właśnie ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną osobę, powinien być poddawany szczególnie wnikliwej ocenie. Takiej też oceny wyjaśnień P. K. i K. K. Sąd pierwszej instancji dokonał. W tym kontekście, czego zdaje się celowo obrońca nie chce dostrzec, Sąd meriti, dokonując oceny wyjaśnień oskarżonych K., jako wiarygodnych, celnie argumentował, że pomawiając R. W. wcale nie kryli jakiegos innego dealera narkotyków, jak argumentował to oskarżony. Sąd meriti trafnie podnosił, że jeśli by faktycznie tak było, to przecież musieliby wcześniej porozumieć się, że będą fałszywie pomawiać R. W., a nie tę inną osobę. Tymczasem z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (tj. z protokołów zatrzymania P. K. i K. K. na k. 2, 17) wynika, że do takiego porozumienia nie mogło dojść, albowiem P. K. został zatrzymany w momencie kiedy się tego nie spodziewał (z inicjatywy żony, która powiadomiła Policję zaraz po awanturze, kiedy opuścił mieszkanie zabierając ze sobą zapas narkotyków), a następnie pozbawiony był wolności. Zatem do chwili uchylecia tymczasowego aresztowania P. K. nie miał kontaktu z żoną, tym samym nie było jakiegokolwiek możliwości uzgodnienia wersji.

Wbrew stanowisku skarżącego, w logiczny sposób Sąd meriti uzasadnił także, dlaczego nie może zdyskwalifikować wyjaśnień oskarżonych K. okoliczność wskazywana przez R. W., że motywem pomówień ze strony P. K. były jego podejrzenia o romans, jaki rzekomo miał z jego żoną K. K.. Wprawdzie R. W. taką linię obrony przybrał już w postępowaniu przygotowawczym i konsekwentnie lansował ją na rozprawie, to jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy nawet takiego motywu nie uprawdopodobniał, a wręcz przeciwnie - wykluczał go. A przeprowadzona przez organ a quo pod tym kątem wnikliwa analiza materiału dowodowego (na str. 7-9 uzasadnienia) jest przekonująca i nie ma w tym miejscu potrzeby ponownego jej przytaczania, a wystarczy doń odwołać się.

Należy tylko jeszcze raz powtórzyć, na co trafnie wskazywał Sąd meriti, że z wyjaśnień oskarżonych K., jak i z zabezpieczone w sprawie dowodów - w postaci sms-a z telefonu komórkowego zabezpieczonego od oskarżonego P. K., a także wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, dotyczącego oskarżonych K. K. i P. K. - wynikało, że są kochającym się małżeństwem, a K. K. w dalszym ciągu chce wspierać małżonka w wyjściu z uzależnienia od narkotyków. Co więcej, dowody te są kolejnymi poszlakami które pozwoliły na zweryfikowanie pomówień przez P. K.. Wsnute zatem przez Sąd meriti wnioski, że wskazywany przez R. W. motyw pomówienia przez P. K. o handel narkotykami - w powiązaniu z zabezpieczonymi w sprawie w/wym. dowodami - nie polega na prawdzie i stanowi jedynie przyjętą linię obrony, są całkowicie uprawnione. Zdaniem organu ad quem, tak dokonana przez Sąd Okręgowy analiza zebranych w sprawie dowodów dla wykazania sprawstwa oskarżonego jest przekonująca.

Tak samo nie ma racji skarżący, kiedy podnosi w apelacji kolejny zarzut, a mianowicie, że dowody wskazywane przez Sąd meriti na str. 14-15 uzasadnienia są nieprzydatne dla ustalenia sprawstwa oskarżonego R. W., albowiem potwierdzają sprawstwo oskarżonych K.. To prawda, że wskazywane przez Sąd meriti dowody obciążały przede wszystkim małż. K., należy jednak zwrócić uwagę, iż Sąd orzekający, dokonując oceny ich wyjaśnień we wzajemnym powiązaniu, nie przypisał im decydującego znaczenia dla wykazania, że zasługują na wiarę. Przede wszystkim depozycje przez nich podawane weryfikował właśnie przez pryzmat informacji wynikających ze wskazywanych w uzasadnieniu dowodów, m. in. protokołów: przeszukania P. K. i jego mieszkania (na k. 3-5,6,46-48,8-9,12-15), przeszukania K. K. (na k. 21-23), zatrzymania P. K. i K. K. (na k. 2, 17); wywiadu środowiskowego kuratora sądowego dotyczących oskarżonych K. K. i P. K. (na k. 529,528). Zresztą dokumenty wskazywane przez Sąd meriti (na str. 14-15 uzasadnienia) posłużyły nie tylko do weryfikacji depozycji podawanych przez oskarżonych K., ale także pozwoliły na weryfikację wyjaśnień oskarżonego R. W.. Sąd meriti m. in. na podstawie zabezpieczonych w sprawie dowodów w postaci: umowy pożyczki oraz umowy sprzedaży wycieczki zagranicznej na nazwisko J. K. oraz R. W. (na k. 608-610,618-622) - prawidłowo uznał za wiarygodne te depozycje R. W., z których wynikały źródła finansowania wycieczki zagranicznej, którą w kwietniu odbył wraz ze swoją dziewczyną,

A zatem, wbrew stanowisku skarżącego, dowody wskazywane przez organ a quo na str. 14-15 uzasadnienia stanowiły kolejne poszlaki pozwalające na zweryfikowanie - z jednej strony pomówień R. W. przez P. i K. K., a z drugiej na weryfikację wyjaśnień oskarżonego R. W.. Zdaniem organu ad quem, tak dokonana przez Sąd Okręgowy analiza zebranych w sprawie dowodów dla wykazania sprawstwa oskarżonego jest logiczna i przystaje do doświadczenia

życiowego. Podzielenie bowiem innego poglądu byłoby odstępstwem od rozumowania polegającego na dyscyplinie obserwacji, ładu w skojarzeniach myślowych i wynikających z nich nieuchronnych, takich, a nie innych konkluzji. Okoliczność zaś, iż wynik rozumowania Sądu, poprzedzony wnikliwą analizą faktów i zebranych dowodów, rozmija się z oczekiwaniem oskarżonego i jego obrońcy, niwecząc tym samym przyjętą przez nich linię obrony, nie uzasadnia jeszcze zarzutu rażącego naruszenia przez organ a quo przepisów proceduralnych tj. art. 7 k.p.k.

Tak samo nie ma racji skarżący twierdząc, że w sprawie nie mamy do czynienia ze znaczną ilością środka narkotycznego, w postaci 250 gram amfetaminy. Przecież za każdym razem oskarżeni K., będąc kilkakrotnie przesłuchiwani konsekwentnie podawali, że kupowali od oskarżonego R. W. narkotyki partiami, że łącznie kupowali od niego amfetaminę pięciokrotnie i za każdym razem było to po 50 gram narkotyku za który płacili 500 zł. Ostatnią partię narkotyku w ilości 50 gram kupiła od R. W. sama K. K., albowiem P. K. był w tym czasie już tymczasowo aresztowany. A zatem ustalenia Sądu meriti, że łącznie oskarżeni K. zakupili od oskarżonego R. W. 250 gram amfetaminy - jawią się jako całkowicie uprawnione.

Sąd Apelacyjny w całości akceptuje również wywody prezentowane przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a odnoszące się do prawnej oceny zachowania oskarżonego R. W., jako wypełniającego znamion przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Wreszcie należy podnieść, że nie może także zostać uznany za trafny, podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przez organ a quo prawa materialnego tj. art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tym bardziej, że obrońca nie przedstawił argumentacji pozwalającej na skuteczne zakwestionowanie interpretacji znamienia „znaczna ilość” środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu art. 56 ust. 3 wyżej cyt. ustawy. W tym stanie rzeczy celowe wydaje się więc jedynie przypomnienie, że ustawodawca celowo zaniechał zdefiniowania pojęcia „znaczna ilość” środków odurzających, substancji psychotropowych i słomy makowej, wymienionych w art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3, art. 56 ust 3 i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zobowiązując przez to sądy do jej określania. Ustalenie „znacznej ilości” środków odurzających zależy bowiem od okoliczności konkretnej sprawy i musi być każdorazowo dokonywane przez sąd ją rozpoznający. Tak też uczynił w realiach tejże sprawy Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Godzi się ponownie podnieść, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, i to od wielu już lat, konsekwentnie przyjmuje się, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. m.in. wyroki: z dnia 1 marca 2003 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57; z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769; postanowienia: z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339; z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387 i z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, z. 10, poz. 84). Stanowisko takie wspiera również doktryna (M. Bojarski, W. Radecki: Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym, Wrocław 1999, s. 248; T. L. Chruściel, M. Preiss-Mysłowska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2000, s. 257; S. Kosmowski: Podstawowe problemy stosowania przepisów kryminalizujących nielegalny obrót narkotykami, Prob.Pr.Kar. 2004, nr 25, s. 35; T. Strogosz: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 373; K. Łuczarski, A. Muszyńska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 480-481).

Stwierdzić natomiast należy z całą stanowczością, że rozpoznający niniejszą sprawę Sąd Okręgowy, wskazał w uzasadnieniu przekonywające argumenty, które przemawiały za koniecznością uznania 250 gram amfetaminy za „ilość znaczną”. Oczywiście jest, że z uwagi na różnorodność narkotyków taka sama ilość (rozumiana jako waga lub objętość) stanowić będzie różną ilość jednorazowych dawek potrzebnych do odurzenia jednej osoby. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że zarówno rodzaj wprowadzonych do obrotu narkotyków (amfetamina zaliczana do tzw. „narkotyków twardych”), a przede wszystkim ich ilość (250 gram) wskazuje, że wystarczyłyby do zaspokojenia potrzeb nawet kilku tysięcy osób, albowiem jedna porcja amfetaminy wystarczająca do odurzenia jednej osoby - to 0,1 gram. W takiej sytuacji podnoszony przez skarżącego zarzut dopuszczenia się przez Sąd Okręgowy obrazy prawa materialnego - poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – uznać należy za bezpodstawny.

Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań, Sąd odwoławczy stwierdził, że Sąd pierwszej instancji nie uchybił przepisom prawa procesowego, o jakich mowa w zarzutach apelacji obrońcy oskarżonego. Wynik postępowania dowodowego, którego szczegółową, wszechstronną i obiektywną analizę przedstawiono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a która to analiza poprzedzona była przeprowadzeniem i ujawnieniem dowodów w sposób zgodny z obowiązującą procedurą, dawał podstawę do uznania oskarżonego R. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w kształcie określonym wyrokiem.

Nie było też podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w części związanej z wymiarem kary pozbawienia wolności i grzywny. Przedstawiona w tym zakresie argumentacja w pisemnych motywach wyroku (str. 20-22 uzasadnienia) podlega akceptacji organu ad quem. Dlatego też apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła zostać uwzględniona.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, nie stwierdzając bezwzględnych przesłanek odwoławczych, zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 zd. I k.p.k.).

O kosztach procesowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.